

12. december 1899 blev det pålagt dommerne, når der ved tinglysning gives navn til en ejendom, som hidtil intet navn har haft, at indberette dette til landbrugsministeriet med opgivelse af ejendommens matrikelbetegnelse, for at der desangående kan ske fornøden notering i matriklens dokumenter.

Plakaten af 1821 gælder nu også i *Sønderjylland* ifølge lov nr. 123 af 1. juni 1929 § 1.

Ved en Vestre Landsrets kendelse af 4. april 1932 (U. f. R. 1932 pag. 790) er fastslået, at reglerne i plakaten finder analogisk anvendelse på *købstadejendomme*, for så vidt angår spørgsmålet om tinglysning. Landbrugsministeriet har derfor ved skrivelse nr. 20 af 19. januar 1949 tilkendegivet dommerne, at der også må ske indberetning om navngivning for ejendomme i købstæderne med henblik på notering i matriklen.

Da de nugældende regler for navngivning af fast ejendom således er ret mangelfulde, og det fra forskellige sider i tidens løb var påpeget, at der burde ske en rationel ordning af navngivningen både for landejendomme og købstadejendomme, nedsattes ved statsministeriets skrivelse af 17. december 1954 et udvalg med landsrettsagfører, dr. jur. Axel H. Pedersen som formand til overvejelse af spørgsmålet om, hvorvidt der burde søges tilvejebragt regulerende bestemmelser med hensyn til navngivning af fast ejendom. Dette udvalg har i februar 1956 afgivet betænkning indeholdende forslag til lov om navngivning af fast ejendom. Udvalget går deri ind for en bevarelse og beskyttelse af navne på faste ejendomme i almindelighed og indførelse af en retsbeskyttelse for visse eksisterende navne, hvad enten det er navne på landejendomme eller på andre ejendomme.

Ved udarbejdelsen af forslaget har udvalget lagt vægt på, at der ikke oprettes noget nyt administrationsapparat, og at der kun indføres nye lovregler i det omfang, afgørende hensyn taler derfor. Forslaget er enstemmig vedtaget af udvalget, og regeringen har ikke fundet anledning til at fravige indstillingen, bortset fra at bestemmelsen i lovforslagets § 6, stk. 3, er indsat for at lette forståelsen af henvisningen i § 8.

Med hensyn til motiveringen for forslagens enkelte bestemmelser anføres på grundlag af udvalgsindstillingen følgende:

Til § 1.

Paragraffen indeholder bestemmelser om, hvilke navne der ikke bør kunne tillægges en fast ejendom, og er delt i to stykker, hvoraf stk. 1, men ikke

stk. 2, skal iagttages af en kommunalbestyrelse ved udstedelse af den i § 4, stk. 1, b, omhandlede erklæring.

I stk. 1 foreslås først, at man ikke kan tillægge en fast ejendom et navn, der i forvejen er navn på en anden fast ejendom på vedkommende egn eller inden for det pågældende byområde. Man har herved søgt at afgrænse det område, inden for hvilket en beskyttelse bør gælde, efter lignende retningslinier, som landbrugsministeriet hidtil har anvendt ved sin bevillingspraksis med hensyn til navneændringer for landejendommers vedkommende. Det forudsættes, at der ved fortolkningen af ordene „egnen“ og „byområdet“ vil blive lagt vægt på, om det i det konkrete tilfælde drejer sig om at beskytte navnet på f. eks. et eenfamiliehus (mindre villa) eller på et større ejendomskompleks eller en større landejendom.

For byernes vedkommende må det iøvrigt være af interesse, at der i det hele taget ikke tildeles ejendomme navne, som falder sammen med eller kan forveksles med andetsteds inden for hvert enkelt byområde benyttede lokalitetsbetegnelser, specielt gadenavne og navne på kvarterer m. m. Dette er baggrunden for, at det dernæst foreslås, at der ikke til navngivning af fast ejendom må anvendes navne, som i forvejen er benyttet ved navngivning af gader, kvarterer, parkanlæg eller lignende inden for det pågældende område, medmindre samtykke opnås fra vedkommende myndighed.

Endvidere foreslås det, at man ikke skal kunne tillægge en ejendom et navn, som i forvejen er tillagt et slot, en hovedgård eller en ejendom tilhørende staten, en kommune, et kloster, et hospital, en stiftelse eller lignende, for så vidt navnet ikke er almindeligt benyttet som navn på faste ejendomme. Denne bestemmelse indeholder således en almindelig beskyttelse af visse mere betydende navne, hvorved der i første række er tænkt på navne på større almenkendte ejendomme eller ejendomme, til hvilke der af andre grunde, f. eks. historiske, knytter sig særlig interesse.

Navne, som er egnet til forveksling med navne henhørende under fornavnte tre navnegrupper, vil ej heller kunne anvendes ved navngivning af fast ejendom.

Ydermere vil navne, som afviger fra den almindelige sprogbrug ved navngivning af fast ejendom, være udelukket fra anvendelse. Herefter skulle bl. a. ord som aktieselskab, boligforening og ejendomselskab ikke kunne indgå som led i et ejendomsnavn.

Endelig vil navne, som er misvisende for en